

FF ZNN₂

Colofon

ISBN: 978 90 8954 315 8

1e druk 2011

© 2011 Marja Kema

www.marjakema.nl

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

FF ZNN;

Marja Kema

Wie dit leest is ontzettend lief, schreef Sanne. De uitdaging zat ‘m in het schrijven met haar linkerhand, het krijtje piepte akelig.

‘Oeh, kippenvel, kippenvel,’ riep ze. Het bord op Hannah’s slaapkamerdeur inspireerde haar voortdurend tot grote gedachten en versleten uitdrukkingen. ‘Houd jij m’n oren even dicht, Hannah? O, nee, wacht.’

Aan de andere kant van Sannes liefdesverklaring klonk opeens gegiechel, een lagere stem en voetstappen die zich verwijderden.

‘Hé, je broer is thuis,’ stelde Sanne vast. ‘Met wie praat hij daar zo gezellig?’

‘Ja-aa, wie zou dat nu zijn?’ zei Hannah met een lange uithaal. Ze lachte geheimzinnig.

‘Toe, zeg het nou. Wie is er bij Nick?’

‘Eigenlijk top secret, maar oké: het enige blijde wezen met borsten over wie hij niets bij mij kwijt wil.’

Sanne tekende een bloedend hart. ‘Doe niet zo cryptisch.’

Nadat beneden de voordeur was dichtgevallen en Sanne een heldere lach in de tuin hoorde, kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

‘Ik moet weten met wie je broer zo’n plezier heeft.’ Sanne kroop over Hannah’s bed naar het raam en gluurde naar buiten.

‘Hé, is dat niet Tamara?’

‘Helemaal. Romantisch, hè.’

‘Die heb ik een tijd niet gezien, maar Nick gaat toch met...?’

Sanne maakte haar zin niet eens meer af toen ze de uitdrukking op Hannah’s gezicht zag. ‘O, dat is alweer gecrasht?’

‘Zoals gewoonlijk.’

‘Tamara ziet er leuk uit.’ Achter het raam op Hannah’s slaapkamer konden ze de ontwikkelingen in de tuin uitstekend volgen. ‘Hebben ze een date of een afspraak?’

‘Ze gaan samen uit eten.’

‘Wauw. Doen ze dat vaak?’

‘Drie keer per jaar, op z’n hoogst. Maar zonder toetje, dat ziet zelfs een blind paard. If you know what I mean.’

‘How sneu. Ze hebben vette lol met elkaar. Vroeger ook al. Ging zij niet met eh? Iets met een D.’

‘Dolf. Nog steeds.’

Opnieuw lachte Tamara. Het had iets aanstekelijks. Nick stond breed te grijnzen en ook Sanne en Hannah deden mee zonder te weten wat er zo leuk was.

‘Ik begrijp niet wat ze aan hem vindt,’ zuchtte Sanne even later.

‘Aan Nick?’

‘Nee, je broer is cool. Aan Dolf.’

‘Misschien is hij een beest in bed,’ grinnikte Hannah. ‘Dolfje Weerwolfje.’

‘Echt niet,’ onderbrak Sanne. ‘Hij zag er op school al fout uit, helemaal niet spannend. Die verandert niet bij volle maan.’ Ze boog wat naar voren en knikte met een peinzende uitdrukking in haar ogen.

‘Ja-aa, kijk eens, zie je dat? Je broer is op háár!’ Sannes stem schoot uit. ‘Moet je op zijn gezicht letten. Hoe die naar haar kijkt! Zie je dat?’

Ze stootte Hannah aan. ‘Nick kan bijna niet stil blijven staan. Zie je die armbewegingen? Net alsof hij iets anders wil doen, maar dan wrijft hij weer over z’n wang of...’

‘Dat doet hij altijd.’

‘Hij doet het altijd bij háár, bedoel je. Daar gaan die handen weer in z’n zakken. Kijk, krabt-ie alweer op z’n hoofd. Zo ken ik hem niet. Nick is nooit zenuwachtig.’

‘Nee, maar...’

‘En hij heeft geen luizen. Dus?!’

‘Ze hebben *never* iets gehad.’

‘Precies. Zij is bij Mister Saai en Nick is al die jaren verliefd op haar. Daarom raken die verkeringen van hem steeds uit. Tamara is gewoon zijn Grote Liefde. Goh, wat een drama.’ Sanne werd er enthousiast van.

‘Stel je even voor: je valt totaal voor hem, of haar in dit geval, maar dat krijg je te laat in de gaten en dan gaat het helemaal mis. Dan is iemand anders je voor en ben je te laat om...’

‘Jezus, ben je psycholoog of zo?’ snauwde Hannah opeens, ze draaide zich geïrriteerd om en viel op haar bed neer.

‘Nee, dat niet, want dan zou ik me afvragen waarom jij plotseling zo pissig doet,’ zei Sanne onverstoorbaar. ‘En bovendien denk ik dat Tamara ook wel meer dan een beetje op Nick is. Zie, raakt ze hem alweer even aan. Ze bloost, kijkt soms weg en ze vindt hem erg grappig. Duidelijk dezelfde golflengte, dat is belangrijk.’

‘O god.’

‘Ja, met humor overleef je alles, en wie blijft er nu bij z’n eerste vriendje? Niemand toch.’

‘Weet die van jou dat al?’

‘Niet nodig.’

‘O, nee, hij is je tweede. Bij nummer een droeg je nog luiers, dus je spreekt uit ervaring,’ zei Hannah kattig.

‘Is er iets?’

‘Niets. Wat zou er moeten zijn?’

‘Je bent zo...’ Sanne kreeg een hoestbui. ‘Jakkas, ik vrees dat het een griepje wordt. Gisteren was ik misselijk en vandaag voel ik me een slappe hap. Sorry, ik ga vanavond toch maar vroeg naar bed. Die dvd kom ik een andere keer kijken, oké?’

‘Tuurlijk, is niet erg. Kasja kan ook niet.’ Hannah stond op. ‘En eigenlijk moet ik m’n verslagen afmaken. Ik heb maar een week uitstel gekregen en die is bijna om.’

Sanne trok langzaam haar jas aan. Ze leek te aarzelen. ‘Gaat het wel goed met jou?’ vroeg ze ten slotte.

‘Natuurlijk, je kent me toch.’

‘Daarom juist,’ mompelde ze. ‘Werkstukken zijn voor jou een eitje. Je hebt nooit eerder een deadline gemist. Deze keer had je zelfs een vijf voor wiskunde. Je haalt altijd achten en negens. Je bent de leukste professor in mijn leven, maar de laatste tijd ben je...’

‘Wat?’

‘Niet bijjons. Ik weet ’t niet.’ Sanne haalde haar schouders op. ‘Je hoort soms niet eens wat Kasja en ik tegen je zeggen.’ Ze waren al jaren vriendinnen en niet eerder leek Hannah zo in een eigen wereld te leven als de afgelopen maanden.

‘Er is niets. Echt niet.’ Hannah probeerde het overtuigend te laten klinken en glimlachte, maar Sanne keek haar zo onderzoekend aan dat ze bloosde. ‘Het is alweer oké, heus, en wiskunde ga ik herkansen. Dat wordt een vette negen. Ik had opeens ontzettend de balen van school. Gewoon een dipje.’

‘Een dipje,’ herhaalde Sanne. Ze zag er bijna wat teleurgesteld uit. ‘Nou, fijn dat het over is.’

‘Ja.’

‘We dachten...’

‘Wat?’

‘Kasja dacht dat je verliefd was.’

‘Verliefd?’ zei Hannah schaapachtig. Haar mond trok wat nerveus. ‘Ik?’

‘Heftig in love! Ik dacht het ook.’

‘Op wie?’

‘Ja, hoe moeten wij dat nu weten. Jij vertelt ons niets meer.’

Hannah staarde naar de grond en zuchtte diep.

‘Er zitten helemaal geen coole jongens bij mij in de klas. Allemaal van die nerds, doodsaai, die hoef ik niet,’ zei ze uit de grond van haar hart. ‘Ik ben hartstikke blij dat we tenminste nog een paar lessen samen hebben. Ik had een ander profiel moeten kiezen, ik mis jou en Kasja gewoon.’

‘Oh, stakker.’ Sanne smolt en sloeg haar armen om Hannah heen. ‘Gelukkig zien we elkaar bij Engels en in de pauzes. Volgend jaar mixen ze alle klassen opnieuw en zitten we misschien vaker bij elkaar.’

‘Ik hoop het maar.’ Ze liepen naar beneden. ‘Wil je nog iets drinken? Eten?’

‘Geen trek. Als ik teveel eet word ik beroerd.’ Sanne hoestte alweer.

‘Dat klinkt niet goed.’

‘Gisteren moest ik zelfs kotsen en daar houd ik niet van. Misschien ben ik zwanger,’ zei ze vrolijk.

‘Wat???’ Hannah werd vuurrood en keek geschrokken naar haar vriendin. Sanne schoot in de lach.

‘Geintje natuurlijk. Wie wil er nou een brulboei in poeplui-

ers op z'n zestiende?! Dank je de koekoek. Ik krijg de griep, zul je zien. Juist als het gaat vriezen blijft er een virus aan mij plakken. Straks mis ik de ijspret.'

'Arme ziel,' zei Hannah medelijdend.

'Ik vreet vitamines, maar of het helpt? Ik kan wat virussen jouw kant opsturen als je behoefte hebt aan een vrije ik-voel-me-niet-zo-lekker-dag.'

'Een paar dagen ziek zonder school is geen ramp, dat kan heel welkom zijn als ik m'n spullen niet afkrijg.'

'Werk ze.' Sanne rammelde met haar sleutels. 'Nu ben je lekker alleen thuis vanavond. Tof. Nou, ik ga, doe! doe!'

'Doei, rust maar goed uit. Zie je er morgen weer stralend uit.'

Hannah sloot de deur en rende gelijk terug naar boven, rechtstreeks naar de zolder. Ze had een prima idee gekregen. Het thema voor haar werkstuk had Nick voorgesteld en daarom bedacht Hannah dat hij het onderwerp misschien zelf eens voor een opdracht had gekozen. In dat geval zou haar werkstuk een makkie worden. Ze rommelde in een paar dozen met blauwe stickers waarop in grote letters NICK stond geschreven. Ze zaten vol met losse vellen papier, schriften en mappen.

Op de middelbare had hij Hannah regelmatig stukken voorgelezen uit zijn eigen verslagen. Nick liet in die tijd vaak merken hoeveel hij van iets afwist en luisteren naar een encyclopedie was niet bepaald Hannah's favoriete bezigheid. Maar omdat een slimme broer tijd uitspaarde bij de ladingen huiswerk die ze had moeten maken, strooide ze op dat soort momenten geduldig met de nodige complimenten. Nick was simpel te lijmen.

Halverwege de tweede doos las Hannah een bekende titel: *"De waarde van schoonheid..."*

‘Ha, hebbes!’ Ze hield de snelhechter in haar handen en drukte die dankbaar tegen zich aan.

‘Dankjewel,’ mompelde Hannah. Voor één keer was ze hartstikke blij dat haar moeder hen al die oude troep op zolder liet bewaren. Fluitend liep ze naar haar kamer.

Ze plofte achter haar bureau neer. Nu moest ze alleen nog het boekverslag regelen, dat moest lukken. Een paar maanden geleden had ze van Kasja’s broer een boek geleend. Jesse had er heel enthousiast over verteld, maar aan lezen was Hannah nauwelijks toegekomen. Ze mocht vast wel zijn literatuurmap met alle gegevens gebruiken, dan zou ze hier en daar gewoon wat veranderen. Jesse was altijd makkelijk in die dingen. Haar vingers ratelden al over de toetsen voor het mailtje. Met een diepe zucht drukte ze op *verzenden*.

Hannah voelde zich enorm opgelucht. De laatste weken mislukten al haar plannings en het was juist zo druk op school. Ze kon haar aandacht er niet bij houden.

Vijf dagen had ze over die wiskundehoofdstukken gedaan! Die bekeek ze anders zingend met één cd’tje. Haar cijfers waren lager dan ooit, terwijl ze uren achter haar bureau zat. Ze was telkens aan het wegdromen. Maar nu zou ze alles halen en hoefde ze niet eens de hele avond te leren.

Hannah zette een nieuw muziekje op en staarde uit het raam. Haar vriendinnen hadden dus iets gemerkt van al die dromerijen en dat was niet de bedoeling. Maar die smoes had Sanne geslikt, dacht ze, het was tenslotte niet helemaal gelogen, behalve...

Zou ze hem bellen? Hannah glimlachte en voelde de spanning al kriebelen. Ze zou immers de hele avond alleen zijn. Er was tijd genoeg om samen een dvd te kijken! Best gezellig. Ze zocht haar mobiel.

‘Hoi hoi, met mij.’

‘Hannah!’ Met zijn stem kwamen de vleugeltjes. Hij luisterde naar haar enthousiaste voorstel.

‘Oké. Vanavond kan ik. Eh... half acht, zei je toch?’

‘Je mag alleen komen als je het héél héél leuk vindt.’ Ze trapte niet in dat nonchalante toontje van hem en hij lachte.

‘Pestkop, ik vind het altijd héél héél leuk bij jou.’

In december was er iets veranderd tussen hen. Ze voelde het zo duidelijk. In de kerstvakantie hadden ze elkaar vanuit het buitenland voortdurend sms’jes gestuurd. Januari kon niet snel genoeg komen en voor de eerste keer speet het Hannah niet dat ze weer naar huis moest. Enkele uren nadat ze op Schiphol was geland zag ze hem al. Hij had direct naar haar gebeld: ‘Kun je bij me langskomen? Dat is veel beter dan msn’en.’

Hannah stond nog met haar mobiel in de hand en keek naar de verlaten tuin. Er stonden voetafdrukken in de sneeuw. Wie weet had Sanne gelijk en liep Nick al jaren met een geheime liefde rond.

‘En ik dan?’ fluisterde ze.

Al die gevoelens slingerden haar heen en weer en daarover kon ze niet met haar vriendinnen praten. Dat ging niet, en tegen hem zei ze er ook niets over. Ze deed alsof het tussen hen alleen om die speciale en spannende afspraakjes ging. Momenten waar niemand iets van wist. Hannah zuchtte op eens. Een diepe zucht. Ze wilde er liever niet over nadenken, maar de woorden borrelden plotseling naar boven: ik voel me onzeker.

Nu ging het super tussen hen, maar misschien was ’t toch beter om alles terug te draaien, dacht ze voor de honderdste keer. Gewoon stoppen voordat ze hopeloos verliefd werden en de ellende begon, want haar verkeringen strandden immers altijd.

Dan kreeg je een hoop gezeik en jaloers gedrag voor je kiezen. Daar waren jongens zeker zo goed in als meisjes! Naderhand kraakten ze je alleen op een andere manier af. Dát vervelende gedoe wilde Hannah vermijden. Nu helemaal! Er mochten geen andere vriendschappen door sneuvelen.

Ze keek naar de foto boven haar bureau waarop ze met z'n allen stonden. Iedereen trok maffe bekken, hij ook. Ze hadden een hoop plezier gehad die dag. Hannah nam de foto van het haakje en onwillekeurig glimlachte ze tegen hem. Ze raakte hem aan en haar hele wezen verzachtte zonder dat ze het merkte. Hannah droomde al, ze wist het nog precies.

Het was stralend weer geweest op de dag van hun fietstocht. In het bos hing de geur van droge takken, die knapten onder je voeten, en stoffig zand...

... Met z'n zessen waren ze richting Borger gefietst en hadden de borden *Boomkroonpad* gevolgd. Op het internet had Hannah ontdekt dat er een loopbrug dwars door de toppen van de bomen was gebouwd. Voor een paar euro kon je naar boven klimmen en ertussendoor wandelen. Dat was erg romantisch, zelfs zonder vriendje! Want haar laatste grote vergissing, een bij nader inzien erg kleffe aanbieder, had ze gedumpte. Daarom was Kasja's broer opgetrommeld. Vandaag was Hannah dus min of meer op Jesse aangewezen, want Sanne en Kasja fietsten de meeste tijd naast hun vriendje. Het stoorde Hannah in het geheel niet. Ze wist nauwelijks dat er een tijd had bestaan waarin ze Jesse niet kende en dit feit zorgde ervoor dat ze hem met evenveel enthousiasme plaagde als haar eigen broers.

De ingang naar het *Boomkroonpad* bevond zich in een heuveltje.

'We duiken de onderwereld in,' zei Hannah. 'Als de boel instort zijn we levend begraven. Stel je even voor!'

'Jij altijd met je duistere ideeën,' mopperde Sanne goedmoedig. 'Patholoog moet wel een droomberoep voor jou zijn.'

‘O, yes, reken maar,’ grinnikte Hannah. ‘Allemaal blote mannen op mijn tafel, en ze protesteren niet eens als je met een mes in ze peutert.’

‘Hannah!’ klonk het vol afgrijzen van verschillende kanten. Ze verdwenen onder de grond en bereikten via een donkere gang een bijna ronde ruimte met UV-lampen. Alle witte en roze kledingstukken lichtten er fel op, wat de nodige spannende ontboezemingen onder een T-shirt opleverde. Vooral in de zomer met zijn lichte kleuren.

‘Wauw, Hannah, je maakt me helemaal blij. Ik zie twee handen vol en met rode roosjes,’ fluisterde Jesse in haar oor, het klonk erg tevreden. Tegen Hannah kon hij zoiets zeggen, die kon tegen een stootje. Ze begon niet direct te zeuren over ‘vrouwonvriendelijke opmerkingen’, zoals de meeste meisjes in zijn klas.

‘Stiekem gluren, hè, naar andermans eigendommen,’ grijnsde ze dan ook. Ze sloeg haar armen demonstratief voor haar borst langs en gaf hem een zet met haar elleboog. ‘Ga jij maar vóór mij lopen, anders hou je het niet meer.’

In het midden van het vertrek bevond zich de wenteltrap die naar het bijzondere boompad leidde. Terwijl ze hoog tussen de boomkronen liepen, voelde Hannah de trilling van de loopbrug. Ze werd er lacherig van.

‘Hoera, ik wals in de wolken,’ riep ze, terwijl ze zwierige danspassen maakte. ‘Ik ben een engeltje en ik vlieg naar de zevende hemel.’

‘Pas maar op dat je niet naar beneden dondert,’ zei Jesse hoofdschuddend. ‘Straks ben je een gevallen engel, met gebroken vleugeltjes.’

Na die woorden kon Hannah het niet nalaten voor zijn voeten te lopen. Ze fladderde breed glimlachend om hem heen, al was er nauwelijks ruimte.

‘Ik ben een lief kerstengeltje, daar moet je niet zo gemeen tegen doen, Jesse.’

‘Schattig. Dan hang ik je in de eerste de beste den die we tegenkomen,’ beloofde hij grinnikend. ‘Kun je helemaal tot je recht komen, Hannah. En je staat alwéér op m’n tenen. Elegant is anders.’

Aan het einde van de brug was een ruim platform met trappen. Hannah liep voorop, want ze was benieuwd naar het uitzicht. Op het allerhoogste punt stonden ze allemaal stil. Bij de toppen van de bomen. Na een tijdje werd het rustiger om hen heen.

‘Gewoon een kwestie van de langste adem,’ zei Jesse, die al geïrriteerde blikken in de richting van een non-stop brullend kind had geworpen. Samen met Hannah bekeek hij het foldertje van het *Nije Hemelriek*, een natuurbad waar ze straks naartoe wilden. Het Hemelriek lag heel verrassend midden in het bos. Op een paar kilometer afstand van het Boomkroonpad. De folder stelde echter weinig voor.

‘Kijk eens.’ Jesse tikte Michail op z’n arm. Hij was het vriendje van Kasja. ‘Deze levensverrijkende info willen jullie vast niet missen.’

Sanne en Jonas hoorden het niet eens. Die waren helemaal tot over hun oren en volgens Jesse wisten ze dat pas sinds gisteren van elkaar. Aan het einde van de ochtend hadden ze een romantisch afspraakje gehad. Zelfs Hannah was nog niet volledig op de hoogte gebracht. Ze vermoedde daarom dat Jesse weer eens een geheim gesprekje tussen Kasja en Sanne had opgevangen. Dat gebeurde met grote regelmaat. ‘Toevallig’ natuurlijk.

Het kersverse paar leek te lijden aan een niet te onderdrukken behoefte om elkaar onophoudelijk aan te raken. De ik-vind-je-zo-lief-aaitjes, de hand-in-handjes, de gauw-nog-

zoentjes vlogen je om de oren. Al die aanhaligheid verbaasde Hannah. Helemaal van Sanne, die was tot gisteren altijd een koele kikker geweest.

Hannah zelf was meer een expert in korte en beduidend minder heftige hartstocht en was blij dat de twee achteraan hadden gereden tijdens hun fietstocht. Nu hoefde ze tenminste niet voortdurend die verliefde blikken te zien. Hannah schudde verbaasd haar hoofd. Ook midden tussen de boomtoppen leek er niemand anders te bestaan.

‘Het spat ervan af,’ fluisterde ze tegen Jesse. ‘Die zuigkracht is me bij Kasja en Michail gelukkig bespaard gebleven. Zodra we stil staan, krijgt Sanne een zoen. Daarna krijgt Jonas er een van haar en dan weten ze niet wie de laatste mag geven. Wat schattig toch.’

‘Dat is geen zoen, Hannaatje, dat is een kus,’ corrigeerde Jesse.

‘Zo zo, hoor ik hier een kenner spreken? Een zoen, een kus...,’ reageerde ze nonchalant. ‘What’s the difference?!’

‘Voorbeeld: als jij een zoen van mij krijgt, dan weet je zonder twijfel dat het je verjaardag is.’

‘So what?’

‘Als jij daarentegen een kus van mij krijgt,’ plaagde Jesse grijnzend, ‘dan *voel* je dat je nooit meer wilt ophouden.’

‘Aandoenlijk, wat jammer nou dat die woorden nimmer bezworen zullen worden,’ zei Hannah spottend. Maar ze kon hem niet aankijken na de bliksemflits die ze tot haar eigen verwondering in haar lijf had gevoeld.

Om zich een houding te geven liep ze naar een van de kijkers en gooide er een munt in. Ze tuurde over de omgeving.

‘Je houdt het niet voor mogelijk,’ zei ze. ‘Ik zie bos, bos en nog eens bos. Enerverend, zeg. Helemaal te whoopy.’

‘Laat mij eens.’ Jesse probeerde haar weg te duwen.

‘Hé, kappen.’ Hannah had zichzelf weer onder controle en vond het veel te leuk om tegen te strubbelen. ‘Niet doen.’

‘Laat mij nu even, akelig kind. Time is money, you know.’ Jesse tilde haar gewoon achter de kijker vandaan.

Ze liet hem maar en keek naar boven. Zo oneindig blauw, dacht ze dromerig. De lucht was vrijwel wolkeloos en de verte vormde een heiige grijsblauwe streep. Licht en schaduw bewogen tussen de bomen. Vleugels zou ze moeten hebben.

‘Het leven ruist om ons heen,’ zei Hannah poëtisch. ‘Bladeren in alle kleuren groen en het gebarsten hout van de omheining onder je handen.’

‘Blaat... Je klinkt als een dichter met lang haar en een pijp.’

‘Moet je horen wie ’t zegt!’ kaatste ze terug, want doorgaans was het Jesse die het nodig vond om hen met dramatische volzinnen lastig te vallen. Hannah wierp een blik op haar horloge. Het werd echt tijd voor wat variatie. Die verliefde vriendinnen leken hier tot sint-juttemis te willen staan, maar zij had weer genoeg rust en kalmte ingeslikt.

‘Zullen we gaan? Die bomenzee geloof ik nu wel. Laten we maar eens lekker op het Hemelrieksestrand gaan stoeien.’

‘Je laat me schrikken, Hannah,’ reageerde Jesse gelijk. ‘Je gaat je toch niet aan mij vergrijpen?’

‘Wees gerust, wij doen alsof.’

‘Dat is een pak van mijn hart,’ zei hij met een theatrale arm-beweging.

‘Wie het eerst beneden is,’ riep Hannah, en schoot voor hem langs naar de trap.

Op het strand strekte Hannah zich tevreden uit op haar grote zachte handdoek. Het was een heerlijke dag en een leuk voorproefje van het volgende uitstapje. Over een paar dagen zou ze met haar vriendinnen kamperen. Hannah had er enorm veel zin in. Ze was blijkbaar niet de enige die eraan dacht.

‘Zalig hier,’ zei Kasja opgewekt. ‘En straks zijn we bijna een hele wéék zonder ouders. Onze vakantie kan dus niet mislukken. Ik heb al wat lekkers gekocht.’

‘O, en ik heb gereserveerd,’ deed Sanne mee. Ze zwaaide naar de jongens, die gelijk de koelte van het water hadden opgezocht. ‘Al was het niet echt nodig. Er is plaats genoeg.’

‘Prachtig. Mijn moeder brengt onze spullen en Nick haalt die weer op. Dus de rest van de organisatie kan ik met een gerust geweten aan jullie uitbesteden,’ vond Hannah. ‘Ik ben alleen nog maar lui. Hopelijk hebben we niet ál te veel ruimte op die camping. Er moeten natuurlijk een paar leuke tenten staan.’

‘Hannah’s hartje is weer helemaal vrij,’ plaagde Kasja.

‘Ik dacht dat je ’t even voor gezien hield,’ meende Sanne. ‘Vooral na Bolletje.’

‘Tja, het Bolletje,’ zuchtte Hannah, voor haar Grote Liefdes bedacht ze altijd spontaan een bijnaam. ‘Hoe zal ik dat noemen?’

‘Foutje,’ riep Sanne.

‘Helemaal. Elke dag een lawine van troetel-sms’jes: liefje, schatje, beertje, engeltje, popje, lieveling, mijn bijtje, honnepon en de rest heb ik gelukkig kunnen verdringen. Zo week heb ik ze niet eerder meegemaakt, brr.’

‘De kortste liefde sinds jaren,’ grinnikte Kasja en Hannah giechelde.

‘Je zegt het! Valt hij toch in de prijzen. Met Bolletje heb ik mijn record verbroken.’

‘Kom, we gaan spetteren. Actie, meiden. Oh-oh, die kilometers voel ik overal.’ Sanne stond kreunend op. ‘Blikken billen en stijve benen.’

‘Voorlopig beweeg ik mij niet,’ zei Hannah, terwijl ze troostend met haar ene hand over Sannes voet aaide en met de andere haar boek pakte. ‘Gaan jullie maar.’

Hannah draaide op haar buik en zuchtte vergenoegd. Ze zou toch nog even wachten met lezen. Die warmte was lekker om bij weg te dromen.

Waarschijnlijk moet ik later gewoon naar het zuiden verhuizen om een echt gelukkig mens te worden, dacht ze. In de zon krijg ik altijd zo’n tevreden gevoel. Hannah gleed weg in beelden van azuurblauwe zeeën met witte stranden.

Er drupte iets op haar rug en met een sloom gebaar streek ze eroverheen. Het bleef druppen. Met tegenzin opende Hannah haar ogen.

‘Jesse! Pestkop.’ Ze greep naar zijn benen. Hij wankelde en kon amper blijven staan. ‘Stort niet boven op me. Straks breek je m’n ribben nog.’

Jesse liet zich naast haar op het grote badlaken neervallen.